

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D.M.N.**, narozený dne..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Balková
zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2018, č. j. OAM-50/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Plzni.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou blanketní žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 5. 7. 2018. Zároveň požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy svým zástupcem.
2. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce Mgr. Ing. Backy namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření na str. 5 napadeného rozhodnutí považoval žalobce za zavádějící a nesprávné.
3. Princip výjimečnosti zajištění podle čl. 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), se promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něžž *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.
4. Žalovaný se dle žalobce soustředil toliko na některé prvky žalobcovy pobytové historie. Zcela opomenul skutečnost, že žalobce se na území České republiky (dále jen „ČR“) „dopustil“ prostého nelegálního pobytu, v žádném případě pak nelze hovořit o jakémkoli úmyslném maření správního nebo trestního rozhodnutí či naopak o tom, že by žalobce ČR použil pro vycestování do jiné země schengenského systému.
5. Žalovaný nesprávně vycházel z přesvědčení o žalobcově nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území ČR v době, kterou pro vycestování stanoví zákon o azylu pro případ skončení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což je ovšem skutečností pro takto zásadní závěr zcela nedostačující.
6. Žalobce dále zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57. Např. v rozsudku pod č. j. 1 As 132/2011-

51, ze kterého byla citována podstatná pasáž, Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí, a zdůraznil subsidiaritu zajištění. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, rovněž upozornil na to, že samotný nelegální pobyt na území ČR nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců.

7. Stejný závěr je třeba uplatnit i u žalobce, který se navzdory tvrzení žalovaného nedopustil žádného maření správního nebo trestního příkazu k vycestování a jeho pobyt na území ČR právě odpovídal situaci tematizované ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. V případě, že prostý nelegální pobyt nemůže být důvodem k nemožnosti uplatnění zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, tím spíše nemůže být důvodem k nemožnosti uplatnění zvláštních opatření podle zákona o azylu. Žalovaný tímto neakceptovatelným názorem odůvodnil svůj závěr o nutnosti zajištění žalobce, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a přiznal odměnu ustanoveného zástupce ve specifikované výši.
8. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** s podanou žalobou nesouhlasil a měl za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 5. 7. 2018. Byl přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán v rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet.
9. Žalobce podal dne 17. 3. 2018 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Dne 11. 3. 2018 byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že dne 11. 3. 2018 při pobytové kontrole předložil svůj cestovní doklad; jeho kontrolou bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně. Lustrací v příslušných evidencích bylo dále zjištěno, že žalobce v ČR dne 24. 3. 2016 žádal o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, která byla zamítnuta; kasační stížnost byla dne 4. 1. 2018 odmítnuta pro nepřijatelnost (nabytí právní moci dne 1. 2. 2018). Žalobci byl udělen výjezdní příkaz, v době jeho platnosti ale nevycestoval a v ČR tak od 3. 3. 2018 pobývá neoprávněně. Z tohoto důvodu byl dne 11. 3. 2018 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem vycestování. Z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude nadále mařit výkon správního rozhodnutí o povinnosti opustit území.
10. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu byla žalovaným dostatečně odůvodněna v napadeném rozhodnutí. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23). Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

11. Správní orgán v průběhu řízení posoudil všechny skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že jeho opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce pobýval v ČR již od r. 1992, přičemž svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v r. 2016, tedy po 24 letech pobytu na území ČR, poté, co mu byla uložena povinnost vycestovat. Svou opakovanou žádost podal poté, co mu byla správním rozhodnutím opět uložena povinnost opustit území a za účelem vycestování byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než měsíci od pravomocného ukončení jeho předchozího řízení. Během tohoto období se mohl volně pohybovat, mohl se tedy dostavit na příslušný orgán Policie ČR či přímo do příjímacího střediska ministerstva vnitra a podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost tedy nesporně měl a je evidentní, že mu byl znám způsob podání žádosti. Opakovanou žádost podal teprve po zadržení Policií ČR za účelem realizace vycestování. Ač žalobce pobýval na území ČR již od r. 1992 a naposledy nepřetržitě od r. 2007, po měsíční návštěvě Vietnamu, svou opakovanou žádost podal teprve po zadržení Policií ČR a následném zajištění. Jednání žalobce bylo naprosto účelové, stejně jako v případě první podané žádosti, kdy žádost podal po uložení povinnosti opustit území ČR a jako hlavní důvod své žádosti uváděl snahu o legalizaci pobytu na území ČR. Žalobce již v minulosti právní řád ČR vědomě narušoval, když zde pobýval nelegálně, nerespektoval uloženou povinnost opustit území ČR a rovněž v ČR páchal závažnou trestnou činnost, za kterou byl opakovaně pravomocně odsouzen. V průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců žalobce výslovně prohlásil, že mu ve vycestování zpět do vlasti brání pouze nedostatek financí, ve Vietnamu mu ale nic nehrozí. Ani ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu nezmínil jakoukoli obavu z pronásledování nebo vážné újmy, když jako jediné důvody žádosti uvedl, že ve Vietnamu nemá žádné příbuzné, neměl by kde bydlet a nemohl by si najít práci, a že v ČR má přítelkyni. Je zjevné, že tyto skutečnosti musely být žalobci známy již dlouho před jeho zajištěním. Z jednání žalobce tedy bylo patrné, že jeho opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.
12. Pro řízení odkázal žalovaný na spisový materiál, měl za to, že postupoval v souladu se zákonem a přiměřeně k okolnostem, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
13. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu a napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: Do protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 11. 3. 2018 mj. uvedl, že do ČR přicestoval v r. 1992 za účelem podnikání, od r. 1992 byl v ČR, pouze v r. 2007 byl necelý měsíc ve

Vietnamu, kde hledal svou rodinu. Žalobce nemá žádné příbuzné ani majetek. Po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalobce nevycestoval, protože neměl peníze. Ve Vietnamu mu nic nehrozí. Ve vycestování mu brání to, že umí pouze česky a vietnamsky. Žalobce strávil 2 roky ve výkonu trestu odnětí svobody. Z opisu z evidence Rejstříku trestů, který je součástí spisu, vyplývá, že žalobce byl celkem dvakrát odsouzen pro spáchání trestného činu podle § 283 zákona č. 400/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Trest odnětí svobody byl vykonán dne 15. 1. 2014.

14. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
15. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
16. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
17. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
18. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“ (zvýrazněno zdejší soudem). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské*

státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

19. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 5), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi byly neoprávněný pobyt žalobce na území ČR bez pobytového oprávnění a v rozporu s uloženou povinností opustit území; opakované páčání závažné úmyslné trestné činnosti; práce bez příslušného povolení; uváděné důvody žádosti, z nichž lze usuzovat na neexistenci obav z pronásledování nebo vážné újmy; účelové podání opakované žádosti, aby se žalobce vyhnul svému vyhoštění a dosáhl propuštění ze zajištění; rozporná tvrzení ohledně možnosti vycestovat do Vietnamu v rámci správního řízení o zajištění za účelem realizace vyhoštění a v rámci podané žádosti o mezinárodní ochranu; vyhýbání se povinností spojeným s pobytem na území ČR, vědomě dlouhodobé neplnění zákonných povinností a omezení uložených rozhodnutím správních orgánů; neúčinnost opatření správních i soudních orgánů na chování žalobce, kdy jej nepřiměla respektovat právní řád a zanechat protiprávního jednání; jakož i nedostatek předpokladu změny jednání ze strany žalobce. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil.
20. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-6 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, která byla dlouhodobá (26 let pobytu toliko s jednou měsíční návštěvou Vietnamu), žalobci během ní byla opakovaně uložena povinnost opustit území, neboť porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související, a žalobce byl rovněž dvakrát odsouzen pro páčání drogové

kriminality. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Nebylo pravdou, že důvodem neuložení zvláštních opatření byl toliko neoprávněný pobyt žalobce na území po skončení azylového řízení, jak žalobcův zástupce uváděl v doplnění žaloby; z předchozího odstavce je naopak patrné, že důvodů nevyužití alternativ zajištění bylo v žalobcově případě více. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii **jako celek** a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti nastalé v jejím průběhu, kdy nelegální pobyt byl pouze jedním z dílčích důvodů zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců.

21. K argumentaci návratovou směrnicí soud uvádí, že na nyní projednávanou věc není aplikovatelná, neboť sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o azylu uvedl, že zavedení institutu zvláštních opatření je důsledkem implementace přijímací směrnice. Správní řízení o správním vyhoštění a o udělení mezinárodní ochrany jsou dvěma oddělenými správními řízeními, která nelze směšovat. V řízení o napadeném rozhodnutí proto nelze návratovou směrnicí argumentovat, když přijímací směrnice obsahuje svoji vlastní úpravu zajištění s odlišnými důvody zajištění. Z téhož důvodu nejsou v nyní projednávané věci přílehlavé ani rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 132/2011-51 a 3 As 30/2011-57, neboť oba směřovaly k otázce zajištění podle zákona o pobytu cizinců a návratová směrnice na ně aplikovatelná byla. Snad by bylo možné vycházet z té části, ve které se hovoří o cíli zvláštních opatření, kterým je minimalizace omezování osobní svobody, a o povinnosti uvážit o možnosti uložení zvláštních opatření před tím, než bude přistoupeno k zajištění, avšak toto soud již posuzoval výše na základě samotného znění přijímací směrnice a zákona o azylu, proto dané rozsudky na závěrech soudu nemohou nic změnit.
22. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
23. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“) zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
25. Usnesením ze dne 12. 4. 2018, č. j. 17 A 55/2018-19, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 9 ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 18. 4. 2018) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon,

celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 11. května 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně